

איילה פיקהולץ ברוך
כותבת על אחיה סמ"ר ירון פיקהולץ ז"ל

קטע 1

ואז ביום אחד החיים משתנים! המשפחה שלנו נכנסת לעוד משפחה או טייטל, משפחת השכול.

ביום אחד בשעה 19:30 נקישה בדלת אמא ואבא פותחים ולא יודעים שמאותו הרגע החיים שלנו השתנו

ירון אחי הפך להיות מחיל לחלל.

יום למחרת כבר כל הרחוב והאזור מתמלאים מודעות אבל שרשום עליהם את השם של אח שלי עם סיומת של ז"ל. כן רשום ליד ירון פיקהולץ זכרוננו לברכה.

רגע, מה באמת? זה לא סיוט ולא חלום בלהות זה המציאות והיא מתנפצת לה ביום אחד והוא הופך ל-היה.

והוא מתאים את עצמו כל כך להוא שלוקח תמיד את הכי טובים.

אבל אח שלי באמת היה הכי טוב, הוא היה הגיבור שלי! והוא ישאר הגיבור שלי!

שבועיים לפני יום הזיכרון, והנה שוב עולה התמונות שלו בפוסטים של יזכור, ושוב הוא יעלה לאותם אנשים שזכו להכיר אותו בראש והנה הקשר שלהם ליום הזיכרון.

הקשר שלי הוא יומיומי, יש ימים שהוא מגיע כל כמה דקות ויש ימים שפחות אבל המציאות שלי השתנתה לפני יותר מ17 שנים.

בראש אני עדיין בת 13 אחות של ירון הלוחם המפקד ואח שלי הגדול, אבל במציאות אני כבר בת 30 מוצפת געגועים ומלאה בגאווה ואהבה אזכור אותך תמיד ונפגש בסוף אתה יודע.

קטע 2

אז כמו בכל שנה מזה 15 שנים, אותם קטעי קריאה, אותם שירים, אותם צמרמורות שבטקס קוראים את יזכור ואת אל מלא רחמים, אך לא אותה המחשבה בזמן הצפירה הזאת.

השתי דק האלה שהמחשבה בהם משתנה מידי שנה.

לפני 15 שנה שעמדתי בפעם הראשונה צפירה כאחות שכולה, והמחשבה בעיקר הייתה מה אני עושה פה? למה אני עומדת צפירה ליד המשפחות השכולות ולא ליד חברי לכיתה? למה אני מסתובבת בין טקס לטקס? הרי כל כך הרבה חיילים.. בטח ירוני תכף יצוץ ויחפש את הקופסת עוגיות או את הקציצות של אמא ויחבק אותנו בזמן שכל רגע מישהו יבוא להגיד לו שלום או לצחוק איתו ואני אסתכל במבטי גאווה לאחי הגדול שהיה דמות לגאווה בשבילי.

ומאז כל שנה מחשבה אחרת בצפירה. היו כמה שנים שזכורות לי ממש טוב, השנה ההיא שעמדתי בצפירה בתור חיילת. אני עם מדים, עם כומתה כסופה ותג של גדוד 605. הצטרפתי אליך ליחידה שהייתה אז משפחה השנייה שלך והגאווה שלך הרי אתה נשאת עם המדים ואותה כומתה ותג ואני הצטרפתי למשפחה השנייה שלך.

ושנה אחרי, עמדתי בצפירה אחרי שעברתי את גילך. והשנה שהייתי בה נשואה.

ומהצפירה היום אני כבר יודעת מה תהיה המחשבה אני אעמוד ואחשוב שאתה נשאת שם עם אותם מדים, כומתה ותג. אותו ירוני, אחי הגדול, אותו שטותניק ויחד עם זה הכי רציני.

אותו ילד בן 21 ואני תכף בת 28 ואני אמא! את האחיינית שלך אתה לא תכיר, גם היא לא אותך. היא רק תגדל ותדע ותתגאה שהיה לה את דוד ירון והיום דוד ירון הוא גיבור שלנו!!

הכל כל כך משתנה ירוני, החיים רצים ממשיכים ואתה שוכב שם. נשאת אותו ילד מדהים בן 21!

תשמור על העולם ילד עם חיוך של מלאכים!